ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Αντώνης Δραγανίγος

Η απόφαση του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προχωρά σε μάχιμη αυτοκριτική και σε σχέδιο απάντησης στις νέες προκλήσεις

Το Πανελλαδικό Συντονιστικό Όργανο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ του περασμένου Σαββατοκύριακου 6-7 Ιούλη είχε μια αυτονόητα μεγάλη σημασία. Μετά από μια περίοδο με μεγάλα γεγονότα και εξελίξεις κλήθηκε να κάνει μια βαθύτερη αποτίμηση του συσχετισμού δυνάμεων που αποτυπώνεται στην ελληνική κοινωνία, όπως αυτός καταγράφηκε και στο εκλογικό αποτέλεσμα των πρόσφατων τριπλών εκλογών, να δει με συλλογικό και αυτοκριτικό τρόπο τα σημαντικά προβλήματα που αναδείχτηκαν στην παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, να «τοποθετήσει» τον ρόλο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα στις πολιτικές εξελίξεις και την Αριστερά, να χαράξει πρωτοβουλίες για το ερχόμενο χρονικό διάστημα.

Οι αποφάσεις του ΠΣΟ κινούνται σε θετική κατεύθυνση. Μπορούν να αποτελέσουν οδηγό δράσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το ερχόμενο διάστημα και να οδηγήσουν το μέτωπο μέχρι την 3η Συνδιάσκεψη, που οπωσδήποτε θα συζητηθούν πιο βαθιά και ολοκληρωμένα τα προβλήματα της τακτικής και της στρατηγικής μας αυτήν την περίοδο.

Βάση της τακτικής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το ερχόμενο διάστημα είναι η εκτίμησή της για τον συσχετισμό δυνάμεων που διαμορφώνεται στην ελληνική κοινωνία στην σύγκρουση ανάμεσα στις αστικές πολιτικές δυνάμεις και το εργατικό και λαϊκό κίνημα και τις δυνάμεις της ανατροπής. Η απόφαση εκτιμά ότι **«..παραμένει** ενεργή η βαθιά πολιτική κρίση, σαν αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης και της κοινωνικής καταστροφής από τα μνημόνια αλλά και του εργατικού και λαϊκού ξεσηκωμού του προηγούμενου διαστήματος»... Ωστόσο «παρά **το σημαντικό πλήγμα ιδεολογικής και πολιτικής ηγεμονίας που έχει δεχτεί το πολιτικό σύστημα,** η πολιτική και ιδεολογική κυριαρχία της αστικής τάξης δεν έχει πληγεί

στρατηγικά.»

Αυτός ο συσχετισμός τροφοδοτείται από τις σοβαρές δυσκολίες και την «υποχώρηση της εξεγερσιακής δυναμικής του κινήματος», παρά τους ηρωικούς αγώνες που έγιναν τα δύο τελευταία χρόνια και συνεχίζονται, από την διαρκή δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ και την στάση του ΚΚΕ, αλλά και από τις ανεπάρκειες της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Αντίστοιχα μέσα στην Αριστερά, η λογική της «ανακούφισης» μέσω της κυβερνητικής εναλλαγής, χωρίς να θιγούν οι βασικές συντεταγμένες της κυρίαρχης πολιτικής έχει το προβάδισμα μέσα στο πλατύ αριστερόστροφο, αντιμνημονιακό ρεύμα, όμως **η ηγεμονία αυτή δεν είναι σταθεροποιημένη,** καθώς σημαντικά τμήματα εργαζομένων, ιδιαίτερα ανάμεσα στις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και ευρύτερο λαϊκό-εργατικό κόσμο, δεν αποδέχονται την διαρκή δεξιόστροφη μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ. Διαμορφώνεται ένα ολοένα και μεγαλύτερο κομμάτι της βάσης που ψάχνει λύσεις και ρήξεις ανατρεπτικές και αντικαπιταλιστικές, τμήμα με το οποίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να επιδιώξει να βρεθεί σε κοινούς αγώνες.

Τέλος και το αποτέλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σφραγίζεται ακριβώς από μια δυνατότητα και ένα όριο. Από την μια το «αποτέλεσμα των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών έδειξε ότι υπάρχει ένα ευρύτερο ρεύμα, που στον έναν ή τον άλλο βαθμό αντιμετωπίζει θετικά την ανάγκη για μια μετωπική αντικαπιταλιστική Αριστερά», αλλά **από την άλλη** το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών δείχνει ότι το αντικαπιταλιστικό/επαναστατικό ρεύμα είναι **πολιτικά ασταθές και ευάλωτο, πράγμα που αντανακλά κυρίως τις αδυναμίες μας στην συγκρότηση του κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Η υποχώρηση στα εκλογικά διλήμματα είναι αποτέλεσμα της χαμηλής κοινωνικής και πολιτικής συγκρότησης του ρεύματός μας και όχι αιτία.**

Αυτή η διαλεκτική και αντικειμενική καταγραφή του συσχετισμού δυνάμεων μας βοηθάει να αποφύγουμε τόσο μια «γραμμική αισιοδοξία», όσο και την «ισοπεδωτική απαισιοδοξία» που τελικά καταλήγει σε απογοήτευση, υποχωρήσεις και χάσιμο ευκαιριών. Το τρίπτυχο «πλήγμα στο αστικό πολιτικό σύστημα, αλλά όχι στρατηγικό», «κυριαρχία του ρεύματος της ”ανακούφισης” χωρίς σύγκρουση, αλλά όχι σταθεροποιημένη», «εμφάνιση με μαζικούς όρους μιας αντικαπιταλιστικής δυνατότητας, αλλά ασταθούς και ευάλωτης», δείχνει και το που πρέπει να προσανατολίσει την δράση της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Πράγματι όπως εκτιμά η Απόφαση του ΠΣΟ «όσο η πολιτική κρίση και ο κλονισμός της αστικής γραμμής, δεν ολοκληρώνονται σε μια **ριζική και μαζική αντιπρόταση από την**

πλευρά της εργατικής τάξης, σε ρήξη με τις κεντρικές πολιτικές επιλογές του κεφαλαίου και τελικά το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, η κρίση των κυβερνήσεων και των κυρίαρχων αστικών κομμάτων δεν μπορεί να μετασχηματιστεί σε αντικαπιταλιστική-επαναστατική κατεύθυνση, αλλά θα βρίσκει άλλες ακόμα και αντιδραστικές διεξόδους».

Με βάση αυτή την γενική διαπίστωση η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παλεύει για την **εισβολή του λαϊκού παράγοντα μαζικά στο προσκήνιο με στόχο την ανατροπή του μαύρου μετώπου κυβέρνησης, κεφαλαίου, ΕΕ, και την ριζική αλλαγή πολιτικής και όχι απλά κυβερνητικού διαχειριστή.** Στόχευση που βρίσκεται **στον αντίποδα των αστικών επιδιώξεων για την «πολιτική σταθεροποίηση» του συστήματος μέσα από την διαιώνιση των καθαρών υπεραντιδραστικών μνημονιακών δυνάμεων και των κυβερνήσεων τους ή μέσα από μια «από τα πάνω», πλήρως ελεγχόμενη εναλλαγή με την συμμετοχή του ΣΥΡΙΖΑ.**

Η πάλη για την ανατροπή του μαύρου μετώπου κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ και της κυβερνητικής τους «χούντας» συμβαδίζει με την σαφή θέση για την πολιτική και κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ. «Η επαναστατική Αριστερά αρνείται τη συμμετοχή, τη στήριξη ή την ανοχή σε κυβερνήσεις στο πλαίσιο της διαχείρισης του καπιταλισμού και της Ε.Ε και συνεπώς αρνείται συμμετοχή και κριτική στήριξη στην πολιτική και κυβερνητική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ». **Παλεύει για την ήττα μέσα στο κίνημα και τους αγώνες της λογικής της «ρεαλιστικής προσαρμογής»** των στόχων, της υποταγής στην μνημονιακή «νομιμότητα» (βλέπε και στάση της αριστεράς στον αγώνα της ΔΕΗ), στην κοινοβουλευτική αναμονή. Στο ενδεχόμενο μιας κυβέρνησης με πυρήνα τον ΣΥΡΙΖΑ, η αντικαπιταλιστική Αριστερά θα είναι **δύναμη αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης.** Θα συμβάλλει στην πάλη για την απόσπαση και την επιβολή κατακτήσεων από ένα ισχυρό και με προωθημένα αιτήματα μαζικό λαϊκό και εργατικό κίνημα... Θα συμβάλλει στην ανάπτυξη αυτοτελών οργάνων εργατικής – λαϊκής πάλης κι επιβολής της λαϊκής θέλησης, με σημαία την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, σε σύγκρουση με τις αντιδραστικές δυνάμεις, ή τους φασίστες, υπερασπιζόμενη απ' αυτή τη σκοπιά κάθε κατάκτηση του κινήματος.

Κρίσιμοι κόμβοι για την ανατροπή της επίθεσης και συνολικά των σχεδίων αστικής σταθεροποίησης, την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων στο κίνημα και την αριστερά, το άνοιγμα του δρόμου προς την αντικαπιταλιστική ανατροπή είναι:

Η τομή στο κίνημα, η οικοδόμηση ενός «κινήματος ανατροπής», με έμφαση στην ανάπτυξη του περιεχομένου των αγώνων, ώστε να γειώνεται το αντικαπιταλιστικό

πρόγραμμα στις ανάγκες και τα άμεσα αιτήματα της εργατικής τάξης και του λαού. Με άνοδο της απαιτητικότητας των εργαζόμενων για να πάρουν πίσω ότι τους έκλεψαν, ενάντια στον **«ρεαλισμό» των ορίων που βάζουν το κεφάλαιο και η ΕΕ, και αποδέχεται η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ.** Με άνοδο της αποφασιστικότητας και αγώνες μέχρι την νίκη. Με τομή στην από κάτω οργάνωση και τον συντονισμό τους. Με ενοποίηση γύρω από κομβικούς στόχους κάτω από το σύνθημα «να φύγουν όλοι κυβέρνηση, τρόικα, ΕΕ, κεφάλαιο, δεν φεύγουν αν δεν τους διώξουμε».

Τα βήματα στην συγκρότηση του μετώπου-πόλου των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς και των δυνάμεων της ανατροπής και από αυτήν την σκοπιά στην μετωπική συμπόρευση και την κοινή πολιτική παρέμβαση των αντικαπιταλιστικών – αντιιμπεριαλιστικών – αντιΕΕ δυνάμεων. Κρίκος της συνέχισης αυτής της προσπάθειας είναι οι χιλιάδες αγωνιστές που συμπαρατάχθηκαν με τα αριστερά αντικαπιταλιστικά σχήματα στις πρόσφατες εκλογές, οι «φυσικές πρωτοπορίες των αγώνων» αλλά και δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές με τους οποίους βρεθήκαμε σε διάλογο το προηγούμενο διάστημα.

Η αναβαθμισμένη κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς που μπορούν να αποτελέσουν την ραχοκοκαλιά της εργατικής – λαϊκής αντεπίθεσης. Όλοι πρέπει να μπουν μπροστά στις ευθύνες τους: ο κόσμος του κινήματος, οι δυνάμεις του ΚΚΕ, οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ που δεν συμφωνούν με την δεξιά προσαρμογή, για να οικοδομείται το αντίπαλο δέος στην υπεραντιδραστική επίθεση του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Με την απόφαση καθορίζονται συγκεκριμένα μέτωπα και δρόμοι για την υπηρέτηση αυτών των κατευθύνσεων.

Όμως το πιο σημαντικό κομμάτι της αλλαγής του συσχετισμού δυνάμεων είναι η ίδια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η απόφαση του ΠΣΟ περιλαμβάνει μια σοβαρή και μαχόμενη αυτοκριτική για όλες της αδυναμίες και τα αρνητικά φαινόμενα που αναδείχτηκαν στην παρέμβασή μας στις πρόσφατες εκλογικές μάχες. Σπάνια ένας πολιτικός χώρος αναδεικνύει με τέτοιο θαρραλέο και ανοιχτό τρόπο τις αδυναμίες του. Είναι δείγμα της επαναστατικής φυσιογνωμίας και της ζωτικότητας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η μαχόμενη κριτική και αυτοκριτική δεν γίνεται για να υπάρξει «ξεκαθάρισμα» λογαριασμών, αλλά για να ενισχυθεί ο στρατηγικός επανεξοπλισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ιδιαίτερα γύρω από τα κρίσιμα κυβέρνηση-κράτος-εξουσία, την σχέση τακτικής-στρατηγικής, τη δημοκρατική επανεκκίνηση με την αντιμετώπιση και των άλυτων

οργανωτικών ζητημάτων της προηγούμενης συνδιάσκεψης, την οργανωτική της ανάπτυξη, τη συντροφικότητα χωρίς στεγανά και άγονες μάχες.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει αποδείξει ότι έχει το βάθος, τις κοινωνικές αναφορές και τα ιδεολογικά εφόδια να αντιμετωπίζει τις προκλήσεις. Αυτό πρέπει να κάνει και τώρα. Γιατί η ύπαρξή της αποτελεί μια παρακαταθήκη για το λαϊκό κίνημα και την αριστερά. Και αυτό θα κάνει.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 13.7.2014